

STEPHANIE FORD

Szemenszedett hazugság

VIKONYV

2. rész

Szemenszedett hazugság

2. rész

Stephanie Ford

Vikönyv©2024

ISBN

epub: 978-615-6586-76-6

pdf: 978-615-6586-77-3

Vízió Könyvkiadó Egyesület

Minden jog fenntartva!

Munkatársak: Mészáros Ilona

Szerkesztő, egészségügyi szakértő: Saláth Barbara

Borító: Szabó Borka

1.

Sam a délutáni ügyelet végén beült az útkereszteződés mellett álló üzletközpont étkezőjének falnyi ablaka elé, oda, ahová India vitte el egy éjszakai ügyelet után. Azóta egyszer sem tette be ide a lábát főleg időhiány miatt, és mert nem maradtak kellemes élményei a helyről. India itt kérdezte először a családjáról, ő pedig zokon vette az érdeklődést.

Ugyanoda ült, ahová a barátnőjével, ugyanúgy esett is odakint. Persze, Adele parkban mikor nem esik?

Unalmában a körülötte helyet foglalókat nézte. Az átlagos külsejű emberek között felfigyelt egy nőre és két gyerekére. A nagyobbik fiú tízéves lehetett, a kisebbik talán hat. A nagyfiú leckét írt az asztalnál, mutatóujját szorgosan vezette egy kinyitott könyv sorain. A kicsi egy nejlonszatyorban kotorászott, mialatt anyja gondterhelten nézett ki az esőbe. Széktámlára terített kabátjuk viseltesnek látszott, és a rajtuk lévő ruha sem tűnt újnak. A gyerekek olykor lopva a kései ebédjüket fogyasztókra pillantottak, a nagyobbik láthatóan nagyokat nyelt. Sam sejtette, hogy ma még nem ebédeltek.

Hirtelen egy háromfős társaságra lett figyelmes. Három huszonéves, egyetemistának látszó férfi csörtetett az ablak felé, kezükben pizzás doboz és üdítők.

Az egyik udvariasan megszólította az anyát:

– Elnézést kérek a tolakodásért, meghívhatjuk magukat egy ebédre? Most szóltak a haverok, hogy más dolguk akadt, mi meg már kikértük, és... sajnálnánk kidobni az ételt.

– De hát... – hebegett a nő félszegen. Látszott rajta, hogy szégyelli elfogadni az alamizsnát.

A férfiak nem engedtek:

– Tényleg kidobnánk, és láttuk, hogy maguk még nem rendeltek. Gondolom, a leckeírás végére tervezték – kínálta fel egyikük a menekülő utat.

– Hát...

A férfiak letették az ételt az asztalra, és már mentek is.

– Jó étvágyat – szólt vissza az egyik, és olyan gyorsan tűntek el a vendégek között, mint akiket a föld nyelt el.

A gyerekek azonnal a dobozra vetették magukat.

Sam elszégyellte magát. Ő is látta a család nyomorát, mégsem fogta fel, hogy segítségre szorulnak. Mikor lettem ilyen vak? – ostromozta önmagát. – Mikor felejtettem el embernek lenni?

Emmett a keddi próbanapon bemutatta Jamie-nek a kottát.

– Hihetetlen körülmények között született, muszáj kipróbálnunk – könyörgött. – Tudom, hogy Charlie sorozatban gyártja a jobbnál jobb szerzeményeket...

Jamie egy kézmozdulattal leállította a szóáradatot:

– Te vagy az egyik legrégebbi tag, még szép, hogy kipróbáljuk – nyugtatta.

Négy órával később Charlie felemelt hüvelykujjával jutalmazta Dave beszólását, mellyel még színesebbé, izgalmasabbá tette az új dalt.

– Ez aztán nem volt semmi – ismerte el Jamie, miután visszahallgatták az aznapi felvételt. – És szerintem felesleges még egyszer rögzítenünk, így tökéletes.

– Szóval nem bánod, hogy beleszóltam? – puhatolózott Dave.

– Miért bánnám? Ott szóltál, ahol kellett. Feldobtad. Jó érzéked van hozzá.

Dave gondolkodott egy kicsit, majd kibökte:

– Tudod, nagyon fura ez az egész... Hogy mondjam el, hogy ne tűnjön hülyeségnek? Én ezt a próbát megálmodtam.

– Na és? – vágott közbe Emmett. – Mi meg a dalt álmodtuk meg Sammel. Ő az egyik felét, én a másikat.

Jamie is hozzátette a magáét:

– Én meg egy fellépésről álmodtam. Belekezdünk a dalba...

– Mire mindenki felkapcsolta az elemlámpát a telefonján, és magasba tartották, mint egy gyertyát – fejezte be Pete. – És tudjátok mit? Akkora közönség jött össze, hogy nem láttuk a tömeg végét.

Sam a hétfégi ügyelet minden szabad percében az új házán merengett. Milyen legyen a berendezés? Mivel tudná sötétebbé varázsolni a hálószobát? Bútorkatalógusokat bújt, lakberendezési oldalakat böngészett, tervezgetett, és természetesen rettegett, hogy soha nem lesz rá elég pénze. A péntek esti vizitnél aggódva vette tudomásul a kis Cara állapotának romlását. A kislány eddig magánál volt és örömmel fogadta a látogatókat, aznap azonban félig lehunyt szemmel feküdt, mint egy fadarab, a gyógyszerek ellenére ismét megjelentek a bőrén a kék tarjakok, és ha fel is nézett, a szemében nem látszott értelem.

Szombat este beesett Samhez a színjőzan Pete. Azt kérdezte, alhat-e a kanapén, majd a választ sem várta meg, máris húzta a lóbórt. Korábban is történt hasonló, amikor Emmett lakásán bukkant fel ez az aranyifjú. Sam még azon sem csodálkozott, hogy hozott magával párnát és takarót, vasárnap reggel magyarázat nélkül lépett le, a keddi próbán pedig úgy tett, mintha semmi nem történt volna.

Charlie és Jamie egy dallamívet próbálgatott, míg Emmett és Sam a kanapén gyakorolt egy riffet.

– Hogyhogy lépeget? – tudakolta izgatottan Charlie a szünetben. – Még csak kilenc hónapos.

– Annyi – helyeselt Jamie. – Kapaszkodik az ágyrácsba, bútorba, és rakja egymás elé a lábait. Ez a lépegetés, nem?

Charlie elismerően csettintett.

– Ez bizony az. Az én lányaim kivárták az egy évet, addig csücsültek a kis pelenkájukban, meg a babakocsiban, még mászni is lusták voltak.

Sam sem állhatta meg szó nélkül a történeteket:

– Akkor nemsokára nekikezd a pakolásnak – vigyorgott. – Minden anya álma egy szorgos kisbaba.

– A te fiad is pakolt? – tudakolta Emmett.

Sam már nevetett:

– Miért lett volna pont ő kivétel?

A berobbanó Joe szakította félbe őket.

– A fesztivál visszautasított – sópáncodott. – Azt mondják, még tavaly betelt a létszám, sőt, már a jövő évre sincs több hely. Szerintem csak le akartak rázni, szó sincs betelt létszámról. A zenekarok működési képessége erősen ingadozó, a ma még aktív bandák holnapra akár meg is szűnhetnek, ezért nem értem. No, mindegy, figyelek, és ha valami felbukkan, jelentkezek rá.

Sam egy hosszúra nyúlt estén kétségbeesetten próbálta megidézni a lányokat. Olykor mintha megpillantotta volna a szeme sarkából Helgát a nappaliban, a lány azonban elillant, mint a reggeli harmat. Lefekvés után sokáig nem jött álom a szemére, egyre azon merengett, hogyan hozhatná őket vissza. Hamarosan feltűnt a villogó Sarasati felirat, mögötte pedig a lomhán lötykölődő tenger.

Sam leült a fővenyre és a magasba kémlelt. Az őrzítően kék égen időnként fel-felcsillant egy ezüstös fénypont, mintha egy karóra üvege, vagy egy ékszer tükrözné vissza a napfényt, majd újra elvakította a kétség. Csend volt, melyet néha megszakított egy-egy örömteli sikoltás. Sokáig ült itt, hol a hullámokat nézte, hol a fürdőzőket, hol pedig balfelé figyelt, ahol a táj kimerevedett, mint egy fénykép. Szó, ami szó, még így is szemet gyönyörködtetett, pálmafák hátterében a sötétebb, sűrűbb erdőbe kanyarodó gyalogösvény. Vajon mi lehet arra?

Felállt, mire a tengerpart is kimerevedett. Elindult a gyalogösvényen, és az erdősávon túl színes, földszintes faházak közé jutott. A házakon hatalmas ablakok, a tetők vérpirosak, az előkertekben formára nyírt, zöldellő bokrok, mint egy mesében vagy giccses filmben.

Sokáig sétált a házak között, egyszer csak meglátott egy téglával burkolt, emeletes épületet felirattal a homlokzatán. Hiába próbálta kisilabizálni, nem ismerte fel az írásjeleket. Elszomorodott. A lányait akarta, de azok messzire elkerülték.

Bánatában leült az épület lépcsőjére és várt. Egyszer csak Elli perdült elé egyenruhaszerű öltözékben, vállán vászontáskával.

– Ezt hogy csináltad? – szegezte azonnal az anyjának a kérdést.

Sam összerezsent.

– Mit?

– Hogy jöttél ide?

– Gyalog – intett Sam tétován a tengerpart felé.

Elli elnézett a mutatott irányba, majd megcsóválta a fejét.

– Nem maradhatsz – mondta végül. – Visszakísérlek a partra, mielőtt Tom meglát.

Felrángatta Samet a karjánál fogva és megindult vele az erdő felé.

– Ki az a Tom?

– Ő vigyáz itt mindenre. Már jön is.

Amikor Sam visszafordult, egy világosszőke hajú férfit látott. Vonásait az erős fényben nem tudta teljesen kivenni, a testalkatát viszont ismerősnek találta. Mintha Thomast, a férjét látta volna. Pont ilyen furcsán nézett rá karácsony előtt, amikor összetalálkoztak a villanyoszlop mellett.

Hirtelen Helga is mellé perdült, megfogta a másik karját, és még gyorsabban húzta a tengerpart felé, mint a húga.

– Mi az ördögöt képzelte? – veszekedett vele. – Nem jöhetsz be ide!

Olyan gyorsan mentek, hogy Sam előtt összemosódtak a házak, és egy pillanat múlva már kint jártak a fővenyen. A nő ismét visszanezett. Most tisztán látszott Tom arca. Az volt, akire gondolt, és mégsem. Thomas arcát viselte, az alkata is az övé volt, ugyanakkor ismeretlenek is tűnt.

– Az ott az apátok? – szaladt ki a száján.

– Nem – rázta meg a fejét határozottan Helga. – És ne kérdezd többé. Most pedig ígérj meg nekem valamit. Ígérd meg, hogy nem mész be az erdőbe, ha nem hívnak.

– Miért nem?

Elli is kezdett türelmetlenkedni.

– Csak ígérd meg! És utána tartsd is be. Kérlek!

Tom az erdő határán fenyegetően karba tette a kezét és olyan haragosan nézett, mint egy akciósztár, aki mindjárt előkapja a fegyverét.

– Jó, megígérem – mondta végül Sam, mire a lányok egyetlen szó nélkül eltűntek a tengerparttal együtt.

2.

Este Sam rákérdezett, mit vegyen fel.

– Farmergatya, póló, szvetter, esetleg egy kiskabát – mondta neki Paul. – Elvileg jó idő lesz, de ki tudja? Nem árt a hidegre is felkészülni. És ne késs!

Szombat reggel Pete, Emmett és Paul türelmetlenül toporgott Johnson park bejárati sorompójánál.

– Elaludtál? – mérgelődött Emmett az érkező nő láttán. – Mindjárt fél kilenc!

– Aha – nyögte Sam.

Valójában fél négy óta fent volt és az aktuális regényén dolgozott. A cselekményben Anja Müller épp rájött, mi lehet a betege baja, és miközben a kezelés mikéntjén dolgozik, mindkettőjük életére törnek. Annyira élvezte az írást, hogy észre sem vette az idő múlását, mindazonáltal a kitűzött háromnegyed kilencig még volt hátra néhány perc.

– Hová megyünk tulajdonképpen? – legyintett vigyorogva. – A meglepetés mostantól nem elfogadható válasz.

– Paul egyik barátja meghívott minket, mint ismert embereket a partijára – mondta Emmett, mire Paul tiltakozni kezdett.

– Nem parti lesz, de majd meglátjátok – mondta rejtélyesen.

A Johnson park szomszédságában található repülőtérrel a magángép Spanyolország déli részébe repítette őket. A verőfény vakított a borús Johnson park után.

Sam még soha nem járt ilyen kiégett dombokkal tarkított tájon. Tátott szájjal bámulta meg a vidéki reptér szélén várakozó kisbuszt is, melyen ez állt: Emerald Rally Team. Ebből már sejtette az úti céljukat, azt viszont nem, milyen sokat kell várnia, mire megpillanthatja a kocsikat.

Egy narancsfákkal körbevett tanyára vitték őket, ahol a fényes délben legalább negyven férfi és nő ébredezett előző napi tivornyájukból. Sam mindig is utálta a részeket látványát, és azt kívánta, bárcsak otthon maradt volna. Habár melegebb volt itt, mint otthon, legalább tizenkilenc fok, didergett, és nem a hidegtől. Sosem szerette a vad bulikat, itt pedig látszott, hogy pont ilyet tartottak előző este.

Miközben azon merengett, hogyan fogja elviselni az előtte álló napot, a fiúk villámgyorsan elpártoltak mellőle. Emmett és Paul egymás mellett maradván ismerkedtek, bájolgtak a helyiekkel. Pete a bikinijük fölött vékony ruhát viselő lányok közé vetette magát, és már az első félórán több alkoholt ivott a kívánatosnál. Sam megpróbált távol maradni az emberektől, bár ez nemigen sikerülhetett. Mindenhol volt legalább egy pár, akik kérdezték, ajánlozták vagy a szájukat húzták, mert nem fogadott el egy italt sem.

Sam alig értette ezeket az embereket az erős spanyol akcentusuk miatt, bár hálás volt, hogy angolul próbáltak vele szót érteni, közben pedig felmérte a helyet.

A tanyának álcázott luxusvilla udvarán a nagyméretű, vízkék csempével borított medencét magasra nőtt yuccák, agavék és más mediterrán dísznövények szegélyezték, a kert szélén oszlopos ciprusok erdeje magasodott. A medence mellett napozóágyak és összecukott

napernyők. A fedett teraszon az egyenruhás pincérlány épp feltöltötte a svédasztalt, az italpultnál egy mixer keverte a színpompás koktélokot. Sam észrevett egy alig a fák fölé emelkedő tornyot, melyben két fegyveres őrködött.

Ijedtében a házba menekült a kíváncsi tekintetek elől, nyugalmat azonban itt sem talált.

A nappali legalább akkora volt, mint az övé, csak sokkal szebben rendezték be. A falakon absztrakt festmények díszeltek, valamint egy fekete és fehér pacákból álló portré Marilyn Monroe-ról. Ismerkedve a modern művészet értékével megállapította, hogy egy vagyon lehetett. A sarkokban plafonig érő pálmák, valamint a helyiség közepébe süllyesztett hófehér kanapék. Az egyik szomszédos szobából a Titanic filmzenéje, majd egyik párbeszéde szűrődött ki angolul.

Sam ide-oda sétált, és csak akkor elegyedett szóba az egyre szaporodó vendégekkel, ha nem maradt más választása. Egy idő után azonban körbevették, mint lépet a méhek, ahonnan egy erőteljes hang tudta csak kiszabadítani.

– Táguljatok – intett a kreol bőrű pasas.

Sam első riadt gondolata az volt a fekete, mintás selyeming láttán, hogy ez egy maffiózó, bár hálás is volt, amiért megszűnt körülötte a nyüzsgés.

– Elnézést kérek a vendégeim miatt – szabadkozott a férfi. – Engedje meg, hogy bemutatkozzak: Angelo vagyok, a házigazda. Az imént hallottam, hogy ön nemcsak remek zenész, hanem orvos is. Igaz ez?

Sam bólintott.

– Úgy értem, nemcsak egy klinika tulajdonosa, hanem praktizál is? Egy ilyen gyönyörű hölgy csakis főorvos lehet – hízelgett tovább a selyeminges, mint egy amorózó.

– Ki kell ábrándítanom – váltott Sam is a tömegangol után választékosabb nyelvre –, csak egy hétköznapi orvos vagyok. Van főnököm...

– Ahogy mindannyiunknak – helyeselt a pasas. – Én magam sem vagyok független, habár nincs okom panaszra, mint láthatja. Hogy tetszik a kis magánbirodalmam?

Sam elismerően biccentett.

– Figyelemreméltó építmény.

– És még nem látta a kertet! Jöjjön, körbevezetem. Csatlakozz hozzánk, Mira!

Sam csak most vette észre a magas, karcsú, modell szépségű nőt, aki eddig az árkád alatt várakozott és aki a férfi szavára melléjük szegődött.

– A feleségem – mutatott rá a férfi. – Milyenek találja?

Sam nem hitt a fülének, mondjon véleményt egy először látott nőről, ráadásul az ő jelenlétében?

– Nagyon szép asszony – mondta sután.

A férfi felnevetett.

– Ó, drága, hallod ezt? Szép asszony! De várjunk csak, ön biztosan nem tudja, ki is az én feleségem. Engedje meg, hogy bemutassam magának Mirella Sabatinit.

Sam tudta, hogy hallotta már ezt a nevet, csak azt nem, hogy hol. A nő közben a kezét nyújtotta, egyúttal ki is segítette.

– Én írtam a Holló hátán-t – szerénykedett.

Sam majdnem a homlokára csapott a meglepetéstől. Hát persze, a könyvbemutató körúton számtalanszor látta a minden országban koromfekete borítóval megjelenő kötetet, melyen egy aranyszínű hollón egy fogait vicsorgató emberke utazik. Varázspálcájából lila szikrák lövellnek a magasba és mint egy örvény, repülnek körbe a kettőst.

– Hátborzongató az a borító, de a jó értelemben – lehelte Sam megilletődve. – Igazi mestermű.

Mira elpirult.

– Ó! Nagyon köszönöm – hajtotta le a fejét. – Angelo érdeme, ő szerződtette a grafikusot.

A férfi egy pillanatra elérzékenyült:

– Neked csakis a legjobbat! No, megnézzük a kertemet?

Samnek máris jobb kedve kerekedett. Szóval ez az Ángelo nem akarja leteperni az első bokorban, különben nem hívta volna magával a feleségét. A kert különben nem nyűgözte le, akármelyik városban találni ilyen parkot, de azért illedelmesen megdicsérte a formára nyírt bokrokat és az arany bibéjű, világoskék és rózsaszín szirmú rododendronokat.

Egy órával később legjobb barátokként ültek le az ebédlőasztalhoz, ahol csak Sam és a fiúk kaptak helyet a házigazdákon kívül.

– Köszönjük a meghívást – hálálkodott Emmett.

Ángelo keze megállt a leveseskanál felé félúton.

– Ugyan már! Én tartozom köszönettel, hogy eljöttetek. Tudjátok, én csak egy egyszerű építési vállalkozó vagyok, és amikor a fiam elmondta, kiket hívott meg hétvégére a bentlakásos iskolából, majdnem elájultam. Ezek a legmagasabb körökből valók – súgta és némi ijedtséggel a szemében körbemutatott. – Paul barátom szerencsére megemlített benneteket, ti pedig eljöttetek, mint a nap díszvendégei. Nem tudom eléggé megköszönni.

Sam némán kanalazta a gazpachót, evett pár falatot a csirkés paellából, a churrost azonban épp csak megkóstolta. Ángelo azt hitte, valami nemzetközibbet szeretne inkább, ezért hozatott neki a gyerekek csokoládétortájából is egy vastag szeletet.

– Halálra eteted – súgta Mirella. – Nézd, milyen karcsú, ő színpadra áll, biztosan vigyázni kell az alakjára.

Sam szeretne volna képen törölni a nőt. Érezte, hogy jót akart, mégis megalázottnak érezte magát. Méghogy vigyázni kell az alakjára? Ő aztán nem! Soha! Bosszúból belekezdett a csokitortába, de csak egyetlen falatot bírt lenyelni belőle, mielőtt a gyomra tiltakozni kezdett. A maradékot végül Pete kunyerálta el és kebelezte be.

Szieszta idejére Sam visszavonult az üres medence mellé, és alig várta, hogy hazaindulhasson. Magában keresztet vetett a rally csapatra, pedig nagyon szívesen megnézte volna a kocsikat. Talán bele is ült volna valamelyikbe, ha hagyják.

Fél három felé körbevette egy csapat tizenhét és húsz év közötti nagykaszasz. Egyre kérdezték a bandáról, Sam pedig megfelelt mindenre a legjobb tudása szerint. Most jött csak rá, mennyit tud a zeneszerzésről és a hangszerelésről, fellépésekről, háttérről.

Sötétedéskor már nagyon viszkedett a talpa. A vendégek jó része alig állt a lábán, még a házigazda is tántorgott, a buli azonban csak ekkor kezdett belendülni. Arabféle zene nyekergett, páran a medence kivilágított partján óbégáltak rá, egy csoport ordibálva kártyázott a nappaliban, a személyzet kétségbeesetten rohángált a bulizók között, akik egymást túllicitálva, röhögve próbálták kiverni a kezükből a tálcákat. Valahol üveg csörömpölt, lányok visítogtak, valaki belecsobbant a hideg medencébe és ordított. Teljes volt a zűrzavar.

Sam fél tizenegykor elhűlve konstátálta a közeledő Mirella tántorgását.

– Meghívlak a lakosztályomba – búgta a nő behízelt hangon, jobbáiban egy pohár pezsgőt egyensúlyozva. – Beszéljünk!

Sam kényszeredetten belement, bár úgy sejtette, ezzel a nővel sem lesz nyugalma.

Mirella keresztülvezette a házon. A tulsó oldalra alig hatolt el a hangzavar, és amikor becsukták az ablakot, kiderült, hogy a háznak ez a része hangszigetelt.

– Szinte már fáj ez a csend – mondta Mirella. Most meg sem próbált hízelegni. – Olvastam a könyved... Az egyiket. Jó kis fércmunka. Tényleg te írtad? Úgy értem... biztos nincs sok időd, ha tényleg orvos vagy.

Legalább fél órán keresztül hebegett hol sértegetve, hol dicsérve Samet. Közben egyik pohár pezsgőt itta a másik után. Egyszer jutott csak eszébe megkínálni a vendéget, de miután Sam nem kért, többé nem strapálta magát látszatudvariaskodással.

Éjfél is elmúlt már, mire Samnek megakadt a szeme a fürdőszoba egész alakos tükrén. A hasa egészen laposnak tetszett, sőt, a kung-fu edzések hatására a végtagjai is megizmosodtak.

Hirtelen eszébe jutottak Mirella szavai: vigyázni kell az alakjára. Hát... eddig nem kellett, és azt sem tudta, mikor lett ilyen csinos. Azután, hogy az történt, az első évben legalább húsz kilót fogyott, majd miután országot váltott, újabb tízet. Fénykorában sem volt túl kövér, legfeljebb husis, ahogy otthon mondták, most viszont valóban úgy nézett ki, mint egy sztár. Vagy egy celeb, bár igazából egyiknek sem érezte magát.

Rájött, hogy ha hagyja inni Mirellát, hamar elalszik, úgy talán ő is alhat pár órát ezen az utálatos éjszakán.

Virradatkor Pete ébresztette, aki az esti dorbézolás ellenére meglepően józan volt.

– Itt van értünk a kocsi, mennünk kell.

Sam máris repült. Az órája szerint mindössze félórára sikerült elszundítania. Még jó, hogy hozzászokott az ügyeletben a részletekben alváshoz.

Úgy tervezte, kihasználja a másfél órás repülőutat hazafelé, aztán az új ágyában fejezi be a kellemetlen hétvégét. A kocsi azonban, most egy jelzés nélküli furgon nem a reptér felé vitte őket, hanem délre. Narancsültetvények között kanyarogtak, majd egyszer csak megálltak egy kietlen helyen.

Sam ijedten nézett a srácokra, akik hasonlóképpen néztek vissza rá. Még mielőtt megfordult volna a fejükben, hogy esetleg elraborták őket, Angelo ballagott feléjük egy pléhfalú sufni felől.

– Nem mehettek el anélkül, hogy megnéznének a csapatomat – lelkendezett.

Még nem józanodott ki teljesen, bár már képes volt dülöngélés nélkül járni. Sam szeretett volna kitérni az útjából, a férfi azonban egyenesen hozzálépett, belekarolt és a bádogsufni felé vezette.

– Gyertek! – szólt hátra a srácoknak.

Sam elfordult a férfi szájából áradó áporodott italszag elől.

– A narancsliget is a tiéd? – kérdezte, mintha a környező ültetvény érdekelné jobban.

– Sajnos nem. Még nem – villogtatta a szemét Angelo, azután előre mutatott: – Ezek viszont igen. Legalábbis részben.

Samnek leesett az álla.

Két szerelőoverallba öltözött álmos férfi kitérte a pléhajtót, ahonnan öt fehér személyautó gördült ki és állt sorba a gazda előtt. A kocsik fehér festése tetején rajtszámok és különféle csíkok váltakoztak szponzorok neveivel és logóival. Belsejüket bukókerettel erősítették meg, napsugarat idéző felnijükön ragyogott a felkelő nap. A hátsó spoilereken annak a cégnek a neve díszlett, amely Rockswoodban épít alagutakat.

– Kipróbálhatom az egyiket? – kurjantott Pete.

Angelo a fejét rázta.

– Csak ha nem ittál este. Még én se mernék most beleülni.

– Már kijózanodtam – próbálkozott Pete.

– Mondtam, én se mernék, különben meg itt a csapatfőnök, majd ő megmondja – intett az amorózó egy alacsony, köpcös fickó felé.

– Igaza van a főnöknek, aki ivott este, az csak a mitfárer ülésébe ülhet – mondta ő is. – Gondolom, mind ittak...

– Sam soha nem iszik – mondta Pete, mintegy lesajnálva a nőt.

A köpcös hol Paula, hol Emmettre nézett.

– A csaj – mutatott Pete Samre.

– Maga Sam? – nézett nagyot a csapatfőnök.

– Valójában Samanta – biccentett a nő egykedvűen. Most ezeknek magyarázkodjon?

– Tiszteletbeli férfitvá fogadtuk – lelkendezett Emmett. – Szóval, aki nem ivott, az mehet egy kört az egyik verdával?

A köpcös bizonytalanul bólintott.

– Meg lehet próbálni. Mindjárt szólok az egyik versenyzőnek.

Egy fiatal, copfos, napbarnított férfi jött elő a sufnyiból, és hibátlan angolsággal beszélni kezdett:

– Adok egy tűzálló overált meg egy bukósisakot, közben elmondom a tudnivalókat. Először látsz rally autót? – Sam bólintott. – Akkor ez új lesz neked. Egy Ford márkájú autóra fogsz beszállni. A vezetése hagyományosnak mondható, habár elsőre furcsa lesz a váltó. A gázzal is óvatosan kell bánnod, mert háromszáz paci dübörög a motorban...

Sam szája tátva maradt. Háromszáz lóerő? Háromszáz? Aztaaa...

A férfi elég sokat beszélt, ennél több azonban már nem hatolt el Sam füléig. Háromszáz lóerő? Uhh!

Mindössze félórát kapott, mely idő alatt körbefurikáztak nyolc környékbeli ültetvényt. Még csak nem is mentek sokkal, egy hosszú, egyenes szakaszon a kísérő százötvenes sebességet engedélyezett, a többi nyolcvan-száz kilométerrel tették meg. Sam ezalatt visszavonhatatlanul beleszeretett a száguldásba.

3.

A másfél órás hazaúton alvás helyett arról a félóráról ábrándozott, és a saját ágyában, amit még pénteken szállítottak le, sem jött álom a szemére. Milyen csodás is lenne egyszer igazi versenyen rajthoz állni! A tömeg az út szélén kiáltozná a nevét, ő pedig csak szorítaná a kormányt és várná a rajtjelet...

Pete este megint nála készült eltölteni az éjszakát, amit ezúttal nem bírt szó nélkül hagyni.

– Összevesztünk, azóta anyám nem fizeti a kollégiumot – magyarázta a srác. – A cuccomat elvittem egy haveromhoz. Együtt tanulunk, néha ott is alszom, de nem tehetem minden este.

– Miért nem veszel ki egy lakást? – értetlenkedett Sam.

Pete vállat vont.

– Nincs miből – bökte ki végül.

– Hogyhogy? Egy vagyont kerestünk már a zenéléssel! Nem tetted félre?

Pete felnevetett.

– Minek? Ha van pénzem, mulatok.

– Ha meg nincs, másokon élőködsz – pirított rá Sam.

Pete lesütötte a szemét, majd ismét megvonta a vállát.

– Na és? Mindig befogad valaki. Különbem nem élőködök, csak egy kanapét kérek, ellátást nem. Zuhanyozni tudok az egyetemen, kaját kapok az étteremben, ahol dolgozom...

Sam elámult.

– Dolgozol? Ezt most hallom először.

– Valamiből fenn kell tartanom a kocsimat, nem igaz? – vigyorgott Pete, mire felrémlített Sam előtt a piros, nyitott sportkocsi. – Nincs már sok hátra a gondtalanságból, ez az utolsó félévem. Talán tízszer jövök még hozzád, aztán... majd kitalálom a folytatást. Üzletember nem leszek, az biztos. Erről jut eszembe, ezt még nem adtam oda.

Egy vaskos borítékot nyújtott Sam felé.

– A részed a buliból, amiért elviselted a sznobokat. Paul elfelejtette odaadni a gépen. Most pedig hagyj aludni – vigyorgott.

Sam feltépte a papírt. A csomagban ötezer amerikai dollárt talált.

A következő délutánok tervezgetéssel teltek. A földszintre egy nagy étkezőasztal, hogy ha átjönnek a srácok, legyen mit körbeülni. Kellenek még székek, egy kényelmes olvasófofel, egy íróasztal, könyvszekrények vagy valami hasonló, az emeleti szobákba franciaágyak... Vég nélkül tudta volna sorolni a szükséges bútorokat. De mindenekelőtt kezdenie kellett valamit a

hálószobája hófehér falával. Hiába aggatott sötétítőfüggönyöket mind a két ablakra, a fehérség továbbra sem hagyta elaludni.

Először valami sötétebb festékre gondolt, amikor azonban bement tanácsért a barkácsboltba, megakadt a szeme egy tekerics puha, egérszürke, bársonyszerű anyagon.

– Bútorhuzatnak való – magyarázta neki az eladó fiú lelkesen. – Vagy ablakfülkébe.

– Esetleg falra is fel lehetne ragasztani? – született meg Sam fejében az ötlet.

– Tulajdonképpen arra is jó. Speciális ragasztó és egy ügyes kezű mester kell hozzá. Ajánlhatok valakit, aki felteszi?

– Még szép – vigyorodott el a nő.

Ezen csillogjon a lámpafény, ha tud – gondolta önelégülten.

4.

Egy péntek délelőtt, miután hazaengedte a betegek egy részét, a többiek pedig a gyógyulás útjára lépve nem adtak neki sürgős munkát, engedélyezett magának egy kis pihenőt. Hanyatt dőlt a székében és várta a lányokat. Jó ideje nem látta őket. A spanyolországi útja után még egyszer eljöttek hozzá és ráparancsoltak:

– Verd ki a fejedből ezt a hülyeséget! Orvos vagy, nem autóversenyző! Különb is, mióta van jogsid? Két éve vagy már három is? Gyakorlatod még annyi sincs. Mit gondolsz, meddig húznád egy gyilkos versenyben? – korholta Helga.

– Annyira élveztem – sóhajtotta Sam.

– El is hiszem. Egy helyes másodpilótával, aki szükség esetén kikapja a kezedből a kormányt, bárki élvezte volna. Egy verseny azonban egészen más. Ott magadra vagy utalva, ott a nagy gyakorlat és a rövid reakcióidő a döntő. Neked melyik van meg?

Sam legszívesebben felrobbant volna, de azóta átgondolta a dolgot. Ha le is késett róla, hogy a pilóta helyére üljön, szponzor azért még lehet. Majd egyszer, ha már annyi pénze lesz, hogy nem tudja hová tenni. Igen, majd egyszer.

Helga elment, azóta nem jött vissza, Ellit pedig egyáltalán nem is látta.

Aznap délelőtt behunyt szemmel várta őket, azután ráborult az asztalra. Ha nem jönnek, kiegyezik egy ötperces alvással is. Az álom nem váratta sokáig.

Chris ugyanott és ugyanabban a pózban feküdt, ahogy Indiát megtalálták.

– Enned kell valamit – mondta neki Sam. Ügyelt a hangjára, egy csipetnyi szomorúságot sem engedélyezett, nehogy felizgassa a férfit.

– Mi a menü? – nézett fel váratlanul Chris. Szeme sarkában mosoly bujkált.

– Mit szeretnél? Tojást, vagy főzzek valami tartalmasabbat?

– Egy rántotta jólesne.

– Mennyi hagymát tegyek bele?

Chris már vigyorgott.

– Sokat. – A férfi az étkezőasztal mellett várta ki az ételét, közben élénken kérdezősködött.

– Hogy kerültél Ausztriából egy magyar faluba?

Sam nagyot nézett. Általában el sem tudta képzelni, hogy az életéről beszélgesse, de Chrisnek bármit elmondott volna.

– Úgy, hogy hazavittek. A szüleim a rendszerváltás után pár évvel nyugatra indultak dolgozni. Mindketten tudtak kicsit németül, Ausztria nem volt messze, tehát a hely adta magát. Akkoriban még semmijük sem volt, csak a bátyám és én. Egy sporttáskában elfért az összes ruhám és könyvem. Már az iskola előtt is tudtam olvasni. Nem emlékszem, ki tanított meg, talán Feritől lestem el. Az első osztályt már kint kezdtem.

– Németül is tudtál?

– Mire iskolába kerültem, megtanultam a szomszéd gyerekektől annyit, amennyiből megéltem az első hetekben.

– Hol dolgoztak a szüleid?

– Apám egy szállodában lett mindenese, anyám ugyanott konyhára került. Egy alagsori szobában, vagyis inkább raktárban laktunk négyen. Anyáék szekrényekkel választottak le kis lyukakat, amit szobáknak nevezünk ki. Épp csak az ágyam fért az enyémbe. Mindegy, boldogok voltunk. Évekkel később házat béreltek, apám a környéken ezermesterkedett, aztán valamikor bejelentették, hogy összerakták egy otthoni kis ház árát. Egy hétvégére hazamentünk és megvettük az első utunkba eső nyomortanyát a rokonság közelében. Én a középiskola végéig maradtam kint, utána magyar egyetemre mentem. A bátyám fémesztergályos akart lenni, mindig fűrt, faragott valamit. Iskola után azonnal továbbment Németországba, megnősült, a szokásos történet. Az apósa vállalkozását vette át, egész jól megy neki.

– Te meg idejöttél a világ legvégére – konstataálta a nyilvánvalót Chris. – Miért is?

Sam szeméből egy pillanat alatt elillant az álom, csak a kérdés maradt. Miért jött el a világ végéről a világ végére? Tényleg, mennyire a világ vége közép-Európa? És ez a hely? Mire célzott ezzel Chris?

Egy perccel később rájött, hogy valójában nem Chrisszel beszélgetett. Az arctalan férfi az álmában akárki lehetett, de ő megint annyira vágyott egy ismerősre, hogy őt képzelte oda.

Délután fél háromkor ismét fáradtan temette arcát a tenyerébe. Túl volt egy szakmai ebéden, ahol leginkább egyetlen betegről esett szó, evésről alig, utána ellátott hat előre berendelt beteget, valamint egy sürgős esetet. Ez utóbbi súlyos állapota ellenére hazakönyörögte magát. Mindent megígért, egész nap fekszik, percre pontosan beszedi a gyógyszereit, azonnal telefonál, ha csak egy picivel rosszabbul érzi magát.

Sam máskor lelkipurdalást érzett volna miatta, aznap délután mindössze egy kézlegyintéssel bocsátotta el, és miután elment, a tenyerébe temetkezett. A második beteg járt az eszében, aki beszámolt róla, hogy a legutóbbi gyógyszer után sokkal jobban érzi magát. Sam tanácstalanul nézte a szer nevét, és bár gyakran találkozott a beteggel, nem tudta felidézni, miért pont ezt írta fel neki. Sőt, igazából azt sem, hogy az a bizonyos szer pontosan mire való. A rövidzárlat szerencsére a következő páciens szolítása előtt elmúlt. Mindenesetre megjegyezte, hogy ez már a sokadik eset, mióta az Adele-parki kórházban dolgozott. Csak egyszer hibázzon élesben... De még el tudta hessegetni a rossz érzéseket, míg eszébe nem jutott a tegnapi reggel.

Arra ébredt, hogy nincs egyedül a házban. Munkába indulás előtt ellenőrizte a folyosókat, persze minden helyiséget üresen talált. Hirtelen tört rá a fájó magány annak ellenére, hogy a lányokkal álmodott. Aztán...

Egy domboldalon találta magát. A foltokban napégette fűvön egy csapat gyerek rohangált játéktól kipirultan. A domboldalt félig kidölt drótkerítés szelte ketté, azon túl pár kölyök igyekezett a dombtető felé. Helga hosszú loknija meglibbent Sam arca előtt. A kislány megint tizenegy volt, a majdnem felnőtt nő, akinek a képében eddig látta, eltűnt.

A gyerek egy másik kislányt húzott kézenfogva, a kilencéves Ellit.

Sam életkedve egyszeriben visszatért. Újra érezte a bőrén a napsütést, hallotta a madarak énekét, a gyerekzsivajt. A közelben mintha hullámvasút robogott volna el, felismerte a lányok kedvenc játékból a hangot, bár a vonatot nem látta.

A lányok nevetve szaladtak előtte az egyenetlen lejtőn felfelé, Sam rohant utánuk. Talán kiáltott is, hogy várják meg, a lányok azonban csak mentek a maguk feje után.

Helga egyszer csak az ujját mutatta:

– Megvágta egy fű – panaszkodott.

Sam hiába kereste a sebet, a kislány bőre teljesen épnek tűnt.

– Veszünk rá sebtapaszt – vigasztalta a lányát.

A következő pillanatban egy éppen nyitó bazárban jártak. Az árusok már kihajtották a spalettákat, felhúzták a rácsokat, és nagyban rakodták kifelé az árut.

A lányok egyszer csak kézen fogták – Helga ujján ott díszlett egy Garfieldos sebtapasz, és húzták magukkal egy forgalmas út mellett, a járdán. A napsütés elvakította, csak árnyakat látott elsuhanni, és a mellettük elrobogó járművek zaját hallotta: teherautókat, személykocsikat, néha buszt, motorkerékpárt.

Egy pillanatra felrémlt előtte egy félköríves betonmonstrum, baloldalán apró alakkal és egy kivehetetlen felirattal, de mielőtt jobban megnézhetné volna, már el is tűnt a szeme elől.

Nagy sokára a lányok megálltak egy körforgalom előtt. A forgalom elől elzárt kör alakú részen egy ugyanolyan félköríves betonfal látszott, mint ami mellett az előbb elhaladtak. Most már ki tudta venni a kis alakot. Kék kabátkát és sötétzöld nadrágot festettek neki, valamint hatalmas cipőket és tollas, csúcsos kalapot. Orra alá rözsebajuszt illesztettek, a haját girbegurba drótból fonták. Az emberke egyik kezében összecsucskható látszóvet lógatott. Sam a betonfal magasságát négy méterre saccolta, a hosszát pedig a triplájára. Az emberke, aki mintha most lépett volna ki egy meséből, legfeljebb egyméteres lehetett. A feje fölött egy felirat látszott szabályos, nyomtatott betűkkel: Ha a győzelem gátja a gát, akkor a gátat fel kell robbantani.

Sam felnevetett. A betonfal előtt ekkor vette észre a harmadik kislányt, aki alacsonyabb volt a lányainál, és itt volt a neve a nyelve hegyén...

– Mi a csudát akar ez jelenteni? – kérdezte a feliratra mutatva, de a lányok már eltűntek, ahogy a körforgalom is az álommal együtt.

A pihenés perceiben Sam ismét az álombéli mondatok értelmén rágódott, közben a miérteket is kigondolta. A falon látható emberke Helga kedvenc meséjéből származott, a mondatot pedig ez a groteszk kis figura mondta a mesében. A folytatásban aztán valóban felrobbantotta azt a gátat, és Sam azon tűnődött, hogy neki is van-e egy felrobbantandó gátja, vagy az egész csak egy zagyva álom. Esetleg itt a világ végén tényleg fel kell-e adnia az autóversenyzői álmát, vagy az egész, ami napok óta kísérti, semmit sem jelent?

Lassan a végéhez közeledett a munkaideje. Mielőtt elindult volna Zsuzsáért, ahogy előző délután megbeszélték, tett egy utolsó ellenőrző kört a kórházi folyosón. Ekkor pillantotta meg az alacsony, barna bőrű nőt és a nyolc év körüli kisfiút. A nő a zuhanyzóba nyíló ajtót tartotta, a fiú egy kis táskát cipelve igyekezett befelé. A nő is felvett egyet az ajtó takarásából, majd mindkettőt elnyelte a helyiség.

Sam dühösen megindult feléjük, mire egy kéz gyengéden megérintette a vállát. A főnöke, dr. Pederson állt mögötte.

– Hagyja csak – kérte. – Tudjon róla maga is, hogy én engedélyeztem.

– De hát nem is az osztály betegei – értetlenkedett Sam.

– Nem, de... Ezeknek az embereknek még fontos a tisztaság. Ha otthonuk nincs is, legalább ennyi méltóság megmaradt nekik. Ne vegye el tőlük.

5.

Sam még akkor sem értette, miért tűri el a főnöke az élősködést, amikor bekopogott a babaszobába Zsuzsa és Jamie házában.

– Bocs – szabadkozott anyanyelvén az éppen kislányát szoptató nő láttán.

– Semmi baj, gyere csak be és meséld el, miért vagy ilyen feldúlt – mondta Zsuzsa is magyarul. – Biztos vagyok benne, hogy nem Susie telhetetlensége az oka.

– Ugyan! – legyintett Sam, majd szép sorjában elmesélte az álmait, végül a nőt és a gyereket, akiket a kórházban látott.

– Kedves ember lehet ez a dr. Pederson – mondta Zsuzsa, miközben az álmokra egy szót sem vesztegetett. – Egyre ritkább az ilyen.

Sam nem értette.

– Gondolkozz! Az a nő meg a fia hajléktalanok, igaz? Ő mégis beengedi őket az osztályára tisztálkodni, pedig ha rájön a vezetés, hogy tud róluk, akár ki is rúghatják miatta.

– Ahogy mondod – bólogatott Sam még mindig értetlenül.

– Mi nem világos? – ráncolta a homlokát Zsuzsa. – Nehogy azt mondd, hogy te nem szánod őket. Mi mindenben mehetek keresztül azok a szerencsétlenek! Senkire se számíthatnak, és ha kiderül, hogy nincs lakásuk, a gyereket elveszik az anyjától. Te talán örülnél neki, ha holnaptól nem találkozhatnál akkor a fiaddal, amikor neked tetszik? Ha mások mondanák meg, mit tehettek és mit nem? Nemrég meséltél arról a másik nőről a két gyerekkel, akinek egyetemisták vettek ételt.

Sam lehajtotta a fejét.

– Ne folytasd, értem – suttozta megszégyenülten. – Megint elfelejtettem... elfelejtettem embernek lenni.

Zsuzsa szomorúan bólintott, majd óvatosan elemelte a gyereket a mellétől.

– Elaludt – suttozta ő is. – Leteszem és mehetünk. Tegnap az adománybolt kirakatában láttam egy nagy asztalt. Megnézhetnénk.

Míg Zsuzsa egymás után szúrta ki a hatalmas raktárban a Sam által emlegetett bútordarabokat, Sam még mindig az álmai jelentésén töprengett. Egy közös vonást talált bennük, egyikben sem volt egyedül. Vagy a lányok, vagy a Chris arcát viselő ismeretlen férfi szórakoztatta, kérdezgette.

– Megveszed? – riasztotta fel gondolataiból Zsuzsa kérdése.

– Mit?

Zsuzsa azt hitte, érti Sam hangulatát.

– Csak nyugi. Néha mindannyian megfeledkezünk dolgokról. Mióta egyedül maradtál abban a hatalmas házban, alig néztünk rád, de megígérem, mostantól még meg is unsz minket. Ahhoz viszont, hogy sokan elférjünk nálad, szükséged van többek között egy étkezőasztalra. Ha ez nem tetszik, válasszunk másikat. Van itt elég, bár ez pont illik színben a kanapékhöz meg a függönyökhöz.

Sam bólintott.

– Jó lesz. Ott hátul láttam pár franciaágyat, azokat is megnézhetnénk. Jó lenne legalább az egyik vendégszobába megvenni, akkor nem kellene esténként Pete képét bámulnom a nappaliban, ha nálam felejtí magát. Meg persze Emmettét sem. Mostanában ő is előfordult párszor a kanapémon.

– Emmett? Régebben is veszekedtek Paullal, vagy ez valami újkeletű dolog náluk?

Sam megrázta a fejét.

– Fogalmam sincs. Ha veszekedtek is, nem előttem csinálták, sőt, harmonikusnak tűnt a kapcsolatuk.

Zsuzsa egy szekrény mögé bújva mert csak rákérdezni, azt is suttozva tette:

– És... soha, egyikük sem közeledett feléd... mint nő felé szokás?

Sam úgy tett, mint aki gondolkodik a válaszon, pedig valójában csak nem tudta, mit mondjon anélkül, hogy kiadná a barátai magánéletét.

– Emmett soha. Paul... egyszer részegen, egy bulin, egyszer pedig... nem, azt hiszem, azt én értettem félre.

Sam végül két franciaágyra is rábólintott.

– Honnan van ilyen sok pénzed? – sandított rá Zsuzsa. Az eddig kiválasztott bútorok legalább egy ötszázasba kerültek.

– Egy ezres maradt amerikai dollárban a múltkori buli után, tudod, amikor Paul és Pete elrángatott Spanyolországba. Nem volt épp kellemes út, és azt sem tudtam, hogy nem a két szép szememért hívnak, hanem velem akarnak felválni a háziak. De most már nem bánom, hogy elmentem. A szereplésért kapott pénzből egy csomó nyavalyámat megoldottam. Ha itt végzünk, feltétlenül gyere el és nézd meg a hálószobámat. Míg csak az ágy volt benne, utáltam, a kárpittal

viszont nem egyszerűen szép, hanem szinte luxus kivitelű. Beteszem még a lakkozott fésülködőasztalt – rendezgette a kezében tartott cédulákat, melyeket a megvásárolni kívánt bútordarabokról gyűjtött össze vételi szándék gyanánt –, a kék bársonyfotelt a székkal, és kész is a budoár.

Beszélgetés közben beálltak a sorba egy jól öltözött, középkorú nő mögé, akinek a kísérője kiment a boltból, hogy a bejárat elé álljon a kocsival, mire az asszonya végez. A nő idegesen tekingélt a sor elejére, ahol egy idősebb pár fizetett éppen.

– Mit pizmognak már? – türelmetlenkedett. Még toppantott is egyet mérgében.

Zsuzsa mókás grimaszt küldött Sam felé, közben középső ujját a hüvelykujján pattogtatta, mintha el akarná vele peckelni a nőt az útból. Sam sokatmondóan visszamosolygott rá.

A raktár hangosbemondója egy munkatársát hívta az irodába, majd az eddigi csendet felváltotta egy régi Rolling Stones szám.

A jól öltözött nő gögösen felszegte a fejét, és belekezdett egy sértő monológba.

– Nem elég a lassúságuk, most még ez is! Be kellene tiltani a gitárokat, meg az ilyen fülsértő lármát – hóbörgött indulatosan, majd hátrafordult, és Zsuzsát vette célba. – Most mondja, micsoda eljárás ez?

– Talán csak szórakoztatni akarnak minket a várakozás perceiben – vélte óvatosan Zsuzsa.

– Szórakoztatni? Kedvesem, hol él maga? Ez nem szórakoztatás, ez a szörnyű hangzavar minden, csak nem szórakoztatás. Ez...

Sam hagyta, hadd keresse hiába a felháborodás kimondhatatlan szavait, miközben remekül szórakozott a nőn, már csak azért is, mert úgy gondolta, az *Angie* ellen mind zeneileg, mind szöveg szempontjából pofátlanság kifogást emelni.

A nő egyre jobban belelovallta magát a nyafogásba, végül már ott tartott, hogy aki szereti a gitárzenét, megérdemli az életfogytiglani börtönbüntetést.

– Hát nincs hely, ahol nem ezeket a retteneteket kell hallgatnom? – fakadt ki, amikor az idős házaspár végre távozott előlük.

– Tudom ajánlani az operát – mondta Zsuzsa nagy komolyan, amikor a nő ismét hozzájuk fordult.

– Az operát? – kérdezett vissza a kellemetlen nő, némi viszolygással a hangjában. – Miért pont az operát?

– Nos, én az opera táncosnője vagyok, és higgyen nekem, ott nem lépnek fel ilyen rockzenekarok, mint a Rolling Stones.

A nő mintha megkönnyebbülten fújta volna ki a levegőt, vagy csak Sam látta így? Mielőtt megtudta, a nő megint rákezdte, és ezúttal hozzá beszélt.

– Tehát mindketten balerinák? – fitogtatta nem létező intelligenciáját.

Sam elérkezettnek látta az időt egy képletes balegyenesre.

– Ó, nem, csak a barátnőm táncos – mondta, mire a nő szája széles mosolyra húzódott, mely villámgyorsan változott át fagyott vicsorgássá, amikor Sam befejezte a mondatát: – Én rockgitáros vagyok.

A nő nagyon lassan elfordult tőlük, majd egy perc múlva kirobbant a sorból, és vásárlás nélkül, futólépésben elhagyta az épületet.

Samból kitört a nevetés. Velük nevetett az összes sorban álló, valamint az eladó is.

6.

Kora este megérkezett a szállító a vásárolt bútorokkal. Míg három markos legény felcipelte az emeletre a franciaágyakat, Sam és Zsuzsa a fotelt taszigálta a hálósoba ablaka elé, majd elégedetten körbenéztek.